

సంపూర్ణ కార్తీక మహాపురాణము

రెండవరోజు పారాయణము

తృతీయాధ్యాయము

బ్రహ్మర్షియైన శ్రీ వశిష్ఠ మహర్షి రాజర్షియైన జనకనికి ఇంకా ఇలా చెప్పసాగాడు; ‘రాజు! స్నాన దాన జప తపాలలో దేవినిగానీ, ఈ కార్తీకమాసంలో ఏ కొద్దిపాటిగా ఆచరించినప్పటికే కూడా - అది అక్షయమైన ఫలాన్నిస్తుంది. ఎవ్వరెతే సుఖలలాసులై శరీర కష్టానికి జడిసి కార్తీక ప్రతాన్ని ఆచరించరో - అటువంటి వాళ్లు వంద జన్మలు కుక్కలుగా పుఱతారు.

శ్లో// వౌర్మ్యం కార్తీకేమాసి స్నానాందీస్తు నాచరన్ ।

కోటిజన్మసు చండాలయోనో సంజాయతే నృప //

శ్లో// క్రమద్వీపో సముత్పన్నో భవతి బ్రహ్మరాక్షసః ।

అత్థే వోదాహరంతీ మ మితిహసం పురాతనమ్ //

భావం: కార్తీక వౌర్మ్యమినాడు, స్నాన దాన జపోపవాసాలలో ఏ ఒక్కటి కూడా ఆచరించని వాళ్లు కోటి పర్యాయాలు చండాలపు యోనులలో జన్మించి, తుదకు బ్రహ్మరాక్షసులుగా పరిణమిస్తారు. ఇందుకు ఉదాహరణంగా ఒక గాథను చెబుతాను విను.

తత్త్వాన్ముషోపాఖ్యానము:

అతి పూర్వకాలంలో ఆంధ్రదేశంలో తత్త్వాన్ముషుడనే బ్రాహ్మణుడు వుండేవాడు. సకల శాస్త్రాల పారంగతుడు, అసత్యములను పలుకని వాడూ, అన్ని భూతముల యందునూ దయాళుపూ, తీర్థాటన ప్రియుడూ అయిన ఆ విష్ణుడు ఒకానోక తీర్థయాత్రా సందర్భముగా ప్రయాణిస్తూ మార్గమధ్యములో గోదావరి తీర్థానగల ఒకానోక ఎత్తయిన మర్మిచెట్టు మీద - కారు నలుపు కాయచ్ఛాయ గలవాళ్లూ, ఎండిన డొక్కలు కలవాళ్లూ, ఎగ్రని నేతములు - గడ్డములూ కలవాళ్లూ, గ్రుచ్చబడిన ఇనుపతీగెలకు మల్లే పైకి నిక్కి వున్న తలవెంటుకలతో, వికృత వదనారవిందాలతో, కత్తులూ, కపోలాలూ ధరించి, సర్వజీవ భయంకరులుగా వున్న ముగ్గురు బ్రహ్మరాక్షసులను చూశాడు. ఆ రాక్షసుల వలన భయము చేత ఆ మర్మిచెట్టు నాలుగు వైపులా కూడా పన్నెండు మైళ్ల దూరంలో ఎక్కుడా ప్రాణి సంచారమనేదే వుండేది కాదు. అటు వంటి భయంకర స్వీరూపులైన ఆ రాక్షసులను అల్లంత దూరము నుంచే చూసిన తత్త్వాన్ముషుడు అదిరిపడ్డాడు. దానితో బాటే ఆ రాక్షసులు కూడా తనను చూడటంతో మరింత భయపడినవాడై - శోకాకుల చిత్తముతో శ్రీహరిని స్వరించసాగాడు.

తత్త్వాన్ముషుడి శరణాగతి

శ్లో// త్రాపిా దేవేశ లోకేశ! త్రాపిా నారాయ ణావ్యేయ

సమస్త భయవిధ్వంసిన్! త్రాపిామూం శరణాగతం

వ్యాసం పశ్యామి దేవేశ! త్రైతోహం జగదీశరీర //

అంటే - “దేవతలకూ, లోకాలకూ కూడా యజమానివయిన వాడా! నారాయణా! అవ్యయా!
నన్ను కాపాడు. అన్నిరకాల భయాలనూ అంతము చేసేవాడా! నిన్నే శరణకోరుతున్న నన్ను
రక్షించు. ఓ జగదీశ్వరా! నువ్వు తప్ప ఇంకొక దిక్కు ఎరుగని వాడను. నన్ను కాపాడు రక్షించు”
అని ఎలుగెత్తి స్వరించుచు రాక్షస భయముతో అక్కడ నుంచి పారిపోసాగాడు. అతనిని పట్టి
వధించాలనే తలంపుతో ఆ రాక్షసస్తయము అతని వెనుకనే పరుగెత్తసాగినది. రక్కనులా పారునికి
చేరువవుతున్న కొద్దీ, సాత్యికమైన విప్ర తేజస్సు కంటబడటం వలనా - తెరిపి లేకుండా అతనిచే
స్వరించబడుతూన్న హరినామము చెపులబడుట వలనా - వెంటనే వారికి జ్ఞానోదయమయింది.
అదే తడవుగా ఆ బాపనికి ఎదురుగా చేరుకొని, దండ ప్రణామాలాచరించి, అతనికి తమ వలన
కీడు కలుగబోదని నమ్మబలికి, ‘ఓ బ్రాహ్మణాణుడా! నీ దర్శనముతో మా పాపాలు నశించిపోయాయి.
అని పునః పునః నమస్కరించారు. వారి నముతకు కుదుట పడిన హృదయముతో - తత్వాన్మిష్టుడు
‘మీరెవరు? చేయరాని పనులు వేనిని చేయడం వలన ఇలా అయిపోయారు? మీ మాటలు
వింటుంటే బుధిమంతుల్లా పున్నారు. మరి ఈ వికృత రూపాలేమిటి? నాకు వివరముగా చెప్పండి.
మీ భయబాధావళి తోలగే దారి చెబుతాను’ అన్నాడు.

[ద్రావిడుని కథ]:

పారుని పలుకుల్పే, ఆ రక్కనులలో ఒకడు తన కథనిలా వినిపించసాగాడు. ‘విప్రోత్తమా!
నేను ద్రావిడుడను. ద్రవిడ దేశమందలి మంధరమనే గ్రామాధికారినైన నేను, కులానికి
బ్రాహ్మణాణుడనే అయినా - గుణానికి కుటీలుడనీ, వంచనామయ వచః చమత్కారుడినీ అయి
పుండేవాడిని. నా కుటుంబ శేయస్సుకై, అనేక మంది విప్రుల విత్తాన్ని హరించాను.
బంధువలకుగాని, బ్రాహ్మణులకు గాని ఏనాడూ పట్టెడన్నమయినా పెట్టి ఎరుగను.
నయవంచనలతో బ్రాహ్మణ ధనాన్ని అపహరించడం చేత నా కుటుంబము నాతో సహ ఏడు తరాల
వాళ్ళు అధోగతుల పాలయిపోయారు. మరణానంతరము దుస్సహమైన నరకయాతనలు
అనుభవించి చివరికిలా బ్రాహ్మణాణుడనయ్యాను. కృపాయత చిత్తుడవై - నాకు ముక్కినిచ్చే
యుక్కిని చెప్పు’ అన్నాడు.

ఆంధ్రదేశీయుని గాథ:

రెండవ రాక్షసునిలా విన్నవించుకోసాగేడు - ‘ఓ పవిత్రుడా! నేను ఆంధ్రుడను. నిత్యమూ
నా తల్లిదండ్రులతో కలపాంచుచు, వారిని దూషించుచు పుండే వాడిని. నేను నా భార్యాపిల్లలతో
మృష్టాన్నాన్ని తింటూ, తల్లిదండ్రులకు మాత్రం చద్ది కూటిని పడవేసే వాడిని. బాంధవ బ్రాహ్మణ
కోటికేనాడూ ఒక పూటయినా భోజనము పెట్టక - విపరీతముగా ధనార్థన చేసి ఆ కావరముతో
బ్రతికే వాడిని. ఆ శరీరము కాలం చేశాక నరకానపడి ఘోరమైన బాధలనుభవించి
చివరికి ఇక్కడిలా పరిణమించాను. ఆ ద్రావిడునికివలనే - నాకు కూడా ముక్కి కలిగే దారిని
బోధించుము’ అని అన్నాడు.

పూజారి కథ:

అనంతరం మూడవ రాక్షసుడు ముందరకు వచ్చి ఇలా మొరచెట్టనారంభించాడు. ‘ఈ సదాచార సంపన్నుడా! నేను ఆంధ్రదేశపు బ్రాహ్మణుడును. విష్ణోలయంలో పూజారిగా వుండేవాడిని. కాముకుడనూ, అహంభావినీ, కతినవచస్సుడనీ అయిన నేను - భక్తులు స్వామి వారికి అర్పించే కైంకర్యాలన్నిటినీ - నా వేశ్యలకు అందచేసి, విష్ణు సేవలను స్కర్మముగా చేయక గర్వముతో తిరిగేవాడిని. తుదకు గుడి దీపాలలో నూనెను కూడా హరించి, వేశ్యలకు ధారపోసి వారితో సంభోగ సుఖములనుభవించుచు పొపపుణ్య విచక్షణా రహితుడైనే ప్రపంచించేవాడిని. ఆ నా దోషాలకు ప్రతిఫలంగా నరకమును చవి చూసి, అనంతరము ఈ భూమిపై నానావిధ హీన యోనులలోనూ, నానా నీచ జన్మలనూ ఎత్తి కట్టకడకీ బెట్టిదయిన బ్రహ్మరాక్షసునిగా పరిణమించాను. ఈ సదాయుడా! నన్ను మన్నించి - మరలా జన్మించే అవసరం లేకుండా - మోక్షాన్ని పొందే మార్గాన్ని ప్రపంచించవయ్యా’ అని ప్రార్థించాడు.

బ్రహ్మరాక్షసులు ఉత్తమ గతి పొందుటః

తమ తమ పూర్వీ భవకృత మహాఘురాశికి - ఎంతగానో పశ్చాత్తాప పదుతూన్న ఆ రక్కసులకు అభయమిచ్చి ‘భయపడకండి - నాతో కలిసి కార్తీక స్వానానికి రండి. మీ సమస్త దోషాలూ నశించిపోతాయి’ అని చెప్పి వారిని తన వెంట బయలు దేర దీశాడా బ్రాహ్మణుడు. అందరూ కలిసి కావేరీ నదిని చేరారు. అక్కడ తత్వానిష్టుడు - బ్రహ్మరాక్షసుల నిమిత్తమై సంకల్పం చేసి తాను స్వయముగా ముందు స్వానం చేసి, పిమ్మట రక్కసుల చేత కూడా స్వానం చేయించాడు. అనంతరము -

శ్లో // అముకానాం బ్రహ్మరాక్షసత్యో నివారణార్థం ।

అస్యాం కావేర్యాం - ప్రాతః స్వాన మహం కరిష్యో ॥

అనే సంకల్పములతో అతడు విధివిధానముగా స్వానం చేసి, తత్పులాన్ని బ్రహ్మరాక్షసులకు ధారపోయగా - వారు విగతదోషులూ - దివ్యవేషులూ అయి తక్షణమే వైకుంణానికి ప్రయాణమయ్యారు.

విదేహారాజా! అజ్ఞానము వలన కాని, మోహ - ప్రతోభావల వలన గాని, ఏ కారణము చేతనైనా గాని - కార్తీక మాస సూర్యోదయ కాలాన కావేరీ నదిలో స్వానమాచరించి, విష్ణుపును పూజించిన వాళ్ళకు నిస్సందేహముగా పది వేల యజ్ఞాలు చేసిన ఫలము కలుగుతుంది. అందుపల్ల - ఏదో ఒక ఉపాయం చేసైనా సరే కార్తీకంలో కావేరీ స్వానమును తప్పుకుండా చేయాలి. కావేరిలో సాధ్యము కాకపోతే గోదావరిలోనైనా, మరెక్కడయినా సరే - ప్రాతః స్వానం మాత్రం చేసి తీరాలి. అలా ఎవరైతే కార్తీక దామోదర ప్రీతిగా ప్రాతః స్వానము చేయరో, వాళ్ళ పది జన్మలు చండాలపు యోనులలో పుట్టి, అనంతరము ఊరపందులుగా జన్మిస్తారు సుమా!

కాబట్టి - ఎటువంటి మీమాంసతోటి నిమిత్తం లేకుండా స్త్రీలుగాని, పురుషులుగాని కార్తీక మాసంలో తప్పనిసరిగా ప్రాతః స్నానం ఆచరించాలి.

చతుర్ధాధ్యయము:

జనకుడు అటుగుతున్నాడు: “హో బ్రహ్మర్థ! నువ్వొంతవరకూ కార్తీక మహాత్మాయన్ని అసాధారణ ధోరణిలో చెప్పాను. అయితే ఏ సంకల్పంతో ఈ ప్రతం ఆచరించాలో - ఏపీ దానాలు చేయాలో కూడా తెలియజేయి.”

వశిష్ఠ ఉవాచ: అన్ని పాపాలనూ మన్న చేసేదీ, పుణ్యాలను అగణ్యాలుగా మార్చేదీ అయిన ఈ కార్తీక ప్రతానికి ఫలానా ‘సంకల్పము’ అనేది హస్యాస్పదమయిన విషయము.

ఈ కార్తీక ప్రతం ఆచరించడం వలన నశించనంతటి పాపం అనేది జంకా ఈ ప్రపంచంలో పుట్టనే లేదు.

అందువల్ల ప్రత ధర్మాలనూ, తత్పులాలనూ చెబుతాను విను.

కార్తీకమాసపు సాయంకాలము శివాలయములో దీపారాధన చేయడం వలన అనంతమైన ఫలము వస్తుంది. శివాలయ గోపురద్వార, శిఖరాలయందుగానీ - శివలింగ సన్నిధినిగానీ దీపారాధన చేయడం వలన అన్ని పాపాలూ అంతరించిపోతాయి. ఎవరయితే కార్తీకములో శివాలయములో ఆపునేతితోగాని, నువ్వులనూనెతో గాని, ఇప్పు-నారింజనూనెతో గాని దీప సమర్పణ చేస్తారో - వాళ్లు ధర్మవేత్తలవుతారు. ఆఖరికి ఆముదపు దీపాన్నయినా సమర్పించిన వాళ్లు అత్యంత పుణ్యపంతులవుతారు. కనీసము, కాంక్షతో గాని - నలుగురి నడుమా బడాయి కోసం గానీ దీపాన్నిచ్చే వాళ్లు కూడా శివప్రియులవుతారు. ఇందుకు ఉదాహరణగా ఒక చిన్న కథ చెబుతాను విను.

కార్తీక దీపారాధనా మహిమ

పూర్వము పాంచాలదేశాన్ని పరిపాలించే మహారాజోకడు, కుబేరుని మించిన సంపద కూర్చుకుని వున్నా, కుమారులు లేని కారణంగా క్రుంగిపోయిన వాడై, కురంగపాణికై తపస్సుకు కూర్చున్నాడు. మధ్యకాలంలో అటుగా వచ్చిన పిప్పలుడనే ముని - అతని తపస్సుకు కారణమడిగి తెలుసుకుని, ‘ఓ రాజు! ఈ మాత్రపు కోరికకు తపస్సుతో పని లేదు. కార్తీక మాసములో శివప్రీతిగా ప్రతమాచరించి, బ్రాహ్మణులను దీపదాన దక్షిణలతో సంతోషపెట్టు. అలా చేస్తే - నీకు తప్పక పుత్రక సంతానము కలుగుతుందని చెప్పాడు. బుషి వాక్యమును శిరోధార్యముగా తలచి - ఆ పాంచాలుడు తన పట్టణము చేరి, కార్తీక ప్రతమాచరించి, శివప్రీతికై బ్రాహ్మణులకు దీపదానములను చేశాడు. తత్పులముగా మహారాణి నెల తప్పి, యుక్తకాలములో పురుష శిశువును ప్రసవించింది. రాజ దంపతులు ఆ శిశువుకి ‘శత్రుజిత్తు’ అని పేరు పెట్టారు.

శత్రుజిత్తు చరిత్రము:

ఆ శత్రుజిత్తు దినదిన ప్రవర్ధమానుడై పెరిగి, యువకుడై, ఏరుడై వేశ్యాంగనా లోలుడై, అప్పటికే తృప్తి చెందక, పరస్థీరక్కుడై, యుక్తా యుక్త విచక్షణా నాస్తికుడై, శాస్త్ర ధిక్కారియై, వర్షసంకర కారకుడై హితవు చెప్పవచ్చిన వారిని చంపుతానని బెదరించుచు, స్వేచ్ఛాచారియై ప్రవర్తింపనాగేడు. అటు వంటి సందర్భంలో - సౌందర్యరాశి సింహమధ్యమా, అరటి దోనెల వంటి తొడలు గలదీ, పెద్ద పెద్ద పిరుదులూ, కుచాలూ, కన్నులూ కలదీ, చిలుకవలే చక్కని పలుకులు గలదీయైన ఒక బ్రాహ్మణ పత్ని తారసిల్లింది. శత్రుజిత్తు ఆమె పట్ల మోహితుడయ్యాడు. అనుపమాన సౌందర్య, శార్య, తేజో విరాజితుడైన ఈ యువరాజు పట్ల ఆ బాపనిది కూడా మోజు పడినది. తత్కారణముగా - ఆమె రోజూ రాత్రి తన భర్త నిద్రపోగానే - సం కేత స్థలంలో రాజకుమారుని కలిసి - సురత క్రీడలలో సుఖించేది. రంకూ-బొంకూ దాగవు గదా! ఏదో విధంగా ఈ సంగతి ఆ బాపని దాని భర్తకు తెలిసిపోయినది. అది మొదలు అతనోక కత్తిని ధరించి - ఈ రంకు జంటను ప్రత్యేకంగా చూసి, వారి గొంతు లుత్తరించాలని తిరుగుతున్నాడు. మహాకాముకురాలయిన జారిణిగాని, ఆ శత్రుజిత్తుగాని ఈ సంగతి ఎరుగరు.

రోజులీలా గడుస్తూ వుండగా ఒకానోక కార్తీక పౌర్ణమి సోమవారం నాడు రాత్రి ఆ కాముకులు తమ సురత క్రీడలకై ఒకానోక శిథిల శివాలయాన్ని సం కేత స్థానముగా ఎంచుకున్నారు. అపరరాత్రి వేళ వాళ్లు అక్కడ కలుసుకున్నారు. గర్భగుడిలో అంతా చీకటిగా వుంది. ఆ బాపనిది తన చీరచెంగు చింపి పత్తిని చేసింది. రాజకుమారుడు ఎక్కడినించో ఆముదమును తెచ్చాడు. ఇద్దరూ కలిసి అక్కడి భాళీప్రమిదలో ఆ రెంటినీ జోడించి దీపం పెట్టారు. ఆ దీపపు వెలుగులో ఒకరి అందాలోకరు చూసుకుంటూ సంభోగములో లీనమయ్యారు.

ఈ విషయాన్ని ఆ బాపన దాని మొగుడెలాగో తెలుసుకున్నాడు. కత్తి పట్టుకుని వచ్చాడు. ముందుగా శత్రుజిత్తునీ, అనంతరం తన భార్యనూ తెగనరికి - తాను కూడ ఆ అదే కత్తితో పొడుచుకుని ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు. ఆ విధంగా వాళ్లు ముగ్గురూ ఆ రాత్రి అక్కడికక్కడే విగతజీవులు కాగానే - పాశహస్తులైన యమదూతలూ - పవిత్రాత్ములైన శివదూతలూ - ఒకేసారి అక్కడకు చేరారు. శివదూతలు రాకుమారుడినీ, రంకులాడినీ తమ విమానంలో కైలాసానికి తీసుకుపోసాగారు. యమదూతలు అమాయకపు బాపడిని తమతో నరకము వైపు లాగుకొని పోసాగారు. అందుకచ్చేరుపడిన పారుడు - “ఓ శివదూతలారా! కాని పని చేసిన వారికి కైలాసభోగము - నా వంటి సదాచారుడికి నరక యోగమునా? ” అని ప్రశ్నించగా, అందులకా శివదూతలు - ‘పీరెంత పాపాత్ములయినా - ఈ రోజు కార్తీక పూర్ణమి సోమవారం కాబట్టి, శివాలయములో - అందునా - శిథిలాయములో శివలింగమునకు ఎదురుగా దీపారాధన చేశారు గనక, వారి పాపాలూ, నేరాలూ నశించి పుణ్యాత్ములయ్యారు. ఏ కారణం చేతనైనా సరే కార్తీక మాసములో అందునా పౌర్ణమినాడు, పెగా సోమవారమునాడు దేపాలయములో దీపారాధనము

చేయడం వలన అత్యధిక పుణ్యాత్మక వీళని పాపకర్మలుగా భావించి చంపిన కారణంగా నువ్వు పుణ్యహానుడినీ, పాపాత్మడినీ అయ్యాపు. అందుకే, నీకు నరకము - వీరికి కైలాసము' అని చెప్పారు.

బ్రాహ్మణుడికీ, శివపారిషదులకూ జరిగిన ఈ సంభాషణను విన్న శత్రుజిత్తు తాను కలుగ చేసుకుని, 'అయ్యోలారా! దోషులము మేఘైయుండగా, మాకు కైవల్యమిచ్చి మమ్మల్ని చంపి పుణ్యాత్మక వీళను చేసిన ఆ అమాయకుడిని నరకానికి పంపడం భావ్యము కాదు. కార్తీక మాసము దొడ్డదయితే, అందునా పౌర్తిమ గోప్పదయితే, సోమవారము మరీ ఘనమియనదయితే, దీపారాధాన మరీ పుణ్యకరమైనదయితే మాతో బాటే కలసి మరణించిన ఆ బాపనికి కూడా కైలాసమీయక తప్పుడని వాదించడం జరిగింది. తత్పులముగా - శత్రుజిత్తు తానూ, తన ప్రియురాలూ ఆచరించిన వత్తి, తైలముల పుణ్యము తాముంచుకుని, ఆ దీపమును వెలిగించిన పుణ్యమును బ్రాహ్మణునకు ధారపోయగా, శివదూతలూ విప్రుని కూడా యమధూతల నుండి విడిపించి - తమతో కైలాసానికి తీసికొని వెళ్ళారు.

కాబ్దటే, ఒ మిథిలానగరాధీశ్వరా! కార్తీక మాసములో తప్పునిసరిగా - శివాలయములోగాని, విష్ణువ్యాలయంలో గాని దీపారాధన చేసి తీరాలి. నెల పొడుగునా చేసిన వాళ్లు జ్ఞానులై, తద్వారా మోక్షాన్ని పొందగలుగుతారు. అందునా, శివాలయములో చేసిన దీపారాధన నిరంతర మోక్షప్రదాయినిగా గుర్తించు. నా మాట విని - కార్తీక మాసము నెల పొడుగునా నువ్వు శివాలయములో దీపారాధన చెయ్యి.'

ఏవం శ్రీస్వాంద పురాణాంతర్గత కార్తీక మహాత్మ్యమందు చతుర్ధాధ్యాయ స్నమాపుః

-:రెండవరోజు పారాయణము సమాపుః:-